

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad
Perfectionem per Exercitia Spiritualia**

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

III. De Inferno.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

Pro Meditatione de Inferno.

Observandum, quòd in explicatione tertiæ Veritatis, quam Meditationi de Peccatis proprijs præmisimus, monuerimus, Meditationem de Inferno non complecti novam aliamquam Veritatem, sed luminis solùm aliquid addere, ad illud penitiùs intelligendum, quòd in tertia continetur; quòd infelicitas nimirum cui periculosissimè obnoxios nos fecimus, ex solo Malorum sit genere, quæ formidari non quam satis possunt. Id quod sanè hæc de Inferno Meditatio exactissimè præstabit, quia exprimet acerbiter pœnarum infernalium, tantam, quantam nemo Mortalium neque eloquiatis, neque cogitando assequi poterit. Et tamen sunt, quarum rei facti sumus, quales si secundùm omnem earum atrocitatem inlexerimus, non erit difficile, de Mali illius magnitudine tandem judicare, quò nosmetipsos miseri, parùm abest, quin jamjam implicaverimus.

S. Ignatius hoc Exercitium *Contemplationis* nuncupat; quia nihil admodum Ratiocinationis exigit, sed id solùm agere nos vult, ut visum Tormentorum illorum imaginem, & quod sensum aliquem animo studeamus effingere.

opinabatur scilicet peritissimus Magister, cam fore ejusmodi imaginationis efficaciam, ut etiam non adhibito in auxilium discursu, sufficiens sit, ad excitandum in voluntate nostra salutarem illum gravium peccatorum horrorem; ob quæ sola tam horrendis suppliciis homo fit obnoxius, & ad animi decretum irrevocabile faciendum, expiandi, quæ adhuc malè acta sunt, & in Virtutis studium seriò deinceps incumbendi. Voluit autem hanc Meditationem per *Applicationem*, ut ipse solet appellare, *Sensuum* institui: tum ut altiùs ea, quæ cogitabimus, imprimantur animo, atque recordatio illarum vivacissima succedat. (neque enim manifestius aliquid, quamdiu hîc vivimus, datur intelligi, quàm quod Sensuum nostrorum ministeriò cognovimus) tum etiam, ut diversas pœnarum, quas ille miserorum carcer exhibet, facies nobis poneret ob oculos, cùm Sensuum scilicet nullus illic sit futurus, quem non suum quemlibet peculiare supplicium affligat.

Quòd si longior tibi videtur esse hæc Meditatio, quàm ut satis otij habiturus sis, ut intra unius horæ spatium totam absolvas, tunc vel extendi oportebit Meditationis tempus, vel legi priùs ejusdem argumentum debet, & illorum fieri electio, quæ altiùs in animum videbuntur

buntur descensura, atque plus allatura momenti ad finem, quem intendi hoc in Exercitio convenit, id est, ad concipiendum summum aliquid quem horrorem ab omni eo, quod contra Dei Legem liberè & meditatio fit.

Non ignoro equidem, omissam à quibusdam hanc Meditationem in Exercitijs suis, quæ in Annuæ Collectionis usum conscripserunt; quibus persuaserunt sibi, Amoris potius, quàm timoris affectibus moveri mentes illas, quibus ita cogitatio est, quotannis sese inspicere: sed ego hanc aliorum opinionem ideo probare non possum, quia novi, non paucos contra illos mecum sentire; neque enim S. Ignatius, cum arbitrium esse voluit, adjungere aliquid quinque in Exercitijs, quæ proponit, uspiam simul infinitum posse aliquando omitti aliquod ex ijs. Ad id quod, quæ studiosiores sunt virtutis, animarum pœnarum, quas considerabunt, magnitudinem peccati malitiam, & ex hac Divinæ Bonitatis incomprehensam Amplitudinem metiri possunt: cum utique offensæ malitia in infinitum augeri non possit, nisi ejus, qui offenditur, Bonitas infinita sit.

* *
*

Meditatio.

De Inferno.

Oratio præparatoria consueta.

I. PRÆLUDIUM. Ponam mihi ob oculos in ipso corde terræ fornacem undique rotundam, & ardentem, hominūque illic innumerorum congeriem, qui ita medijs in flammis jaceant, ut miseros penetrent & inflamment totos, non secus atque candens in media fornace ferrum nihil jam ab igne videtur habere discriminis.

II. PRÆLUDIUM. Petam supplex Divinam Gratiam, tamque vivacem de pœnis damnatorum intelligentiam, ut seriò mihi de ratione prospiciam, quâ vitare liceat calamitates adeo horrendas, quibus periculosissimè me feci toties obnoxium. Precabor item, ut, siquidem Divini Amoris non sufficiens aliquando ad peccati horrorem efficacia in me futura est, saltem supplicij salutaris timor id evincat, quod Amor obtinere à me non poterat.

I. PUNCTUM.

Applicatio Visûs.

Consideranda.

Intuebor firmò mentis obtutu Incendium aliquod vastissimum, in quo homines ardeant,

K 4

lami-

laminarum in modum sibi mutuò injecti, quam
idem ignis & eadem fornax amplectitur. Pen-
nitius deinde contemplanor, quanta titionum
ejusmodi sit congeries, quam monstruosa sin-
gularum deformitas, quam intolerabile, quin
æternum, spei omnis & solatij exilium, id quod
ex ipsa vivendi in his suppliciis ratione, & ex
rabie quadam insatiabili, quâ in se mutuò effo-
rantur, datur intelligi. Jam & dæmonum pro-
digiosam videbo multitudinem, qui modis im-
manissimis miseros excruciant, iisque apparen-
tibus omni figurarum, quascunque animò tibi effo-
mare potes, terribilium induti genere; id quod
affligit miseros eò acerbius, quòd per obsecra-
ram fornacis suæ caliginem hæc identidem illi
monstra sese obijciant. Neque enim ignis, in
quo ardent, plus illis indulget luminis, quam
quantùm ad tormentorum augmentum facit
est; id autem ex eo accidit, quòd intueri con-
nuò cogantur furiales illos, & juratos hor-
suos, tortores suos immanissimos, & quidquid
porrò suppliciorum est, longè ultra, quam quæ
ullâ cogitatione assequi possit.

Affectus.

1. Demisè, & pro eo, ac par est, planè ser-
DEO grates agere infinitas, quòd in hanc
lamitatum Abyssum, prout merebar, me

præcipitaverit. 2. Decretum animi irrevocabile, nullis parcendi viribus, ad asserendum me in eam tandem securitatem, ut antea vitæ malitia tormentorum tam immanium periculum deinceps nullum creare possit. 3. Ita mecum statuam. Cavebo studiò, quò fas erit, impensissimò, ne graviori noxa mentem inquinem; studebo ab omnibus, quæ blanda naturæ accidunt, abhorrere; amplecti autem, quidquid illa delicato metu averfatur. Neque enim ita bonum aliquid videri debet, ut non horrore quodam infinito dignum sit rejici, si infernorum ignium reum me facit, neque ita mali, quantumvis abominabilis, facies terrere quidquam debet, ut non idem votis omnibus sit optabile, si æternis me supplicijs eximit. 4. Neque de habitatione unquam, neque de asperis illorum, quibuscum commoraris, moribus conquerere. Nimiùm habebis delicatè, postquam malis affligi infinitis meritus es.

II. PUNCTUM.

Applicatio Auditûs.

Consideranda.

Audire mihi videbor planctus illos formidabiles,

K 5

biles, rabiosos clamores, ululatus furiales, que
 relas execrabiles, abominandas blasphemias
 quas infelices animæ contra DEUM & Sanctum
 ejus effundunt, nec non diras illas, quibus
 se, tortores suos, pœnarum socios, & crea-
 ras demum omnes, tanquam exitij sui vel
 strumenta, vel occasiones devovent. Inter
 gere studebo maledicta illa, quæ damnatorum
 colluvies in suas animas, in facultates suas,
 moriam, intellectum, atque voluntatem cor-
 gerit, in virtutes item animam vegetantes
 moventes, in sensus externos internosque
 appetitum concupiscibilem & irascibilem
 sanguinem, & natos ex eo vitales atque ani-
 les spiritus, in Patrem, Matrem, Liberos, Pro-
 pinquos, Amicos, & in omnes tandem illos
 quos familiares sibi, cum viverent, habebant
 sed in illos furiosius, à quibus vel inductos
 peccandum se meminerunt, vel à peccatis
 non, ut poterant, abstractos: hos enim
 tibus, si possent, vellent discerpere, & omnes
 in eos furendi & torquendi exercere rabie
 occupat, ut rabie quadam efferata in occra-
 ferantur, quos ante se vixisse nôrunt, & etis
 sive ea de causa, quòd scelestâ vivendi
 posteritatem in idem secum exitium trans-
 dos

Tequacem, sive quod integrâ vitæ probitate suam miseris infelicitatem novo sensu reddant auctiorem, dum beatitatem illis suam, quâ æternum cælô exules carebunt, considerandam exhibent. Neque dissimili furore in coxvos sibi, inque posteros insanunt, ut qui suppliciorum unâ & socij, & incrementa jam accesserint infelici numero.

Jam verò neque Accusationes illæ amarissimæ negligendæ sunt, quas tortores spiritus reus identidem hominibus objectant, dum turpissimos Divinarum gratiarum abusus, æternam Paradisi, pretiô tam facili parabilis, jacturam, stultissimè præstitum suggestionibus hostis jurati consensum, & præsertim DEI, pro hominum salute mortui, perduellem contemptum exprobrant. Idem audiam Christianis, & perfidis Apostatis, aut quibuscunque tandem alijs salutaris Christi doctrinæ neglectoribus, à Paganis & cæterâ infidelium infelice turba ingeri. Præ omnibus autem ad illa accuratius attendam, quæ homines, sæculi vanitatibus, non expediti, Religiosis, & Consecratis Ecclesiæ Ministris obijciunt, qui neglectis tot pretiosis salutis suæ instrumentis, tot contemptis, quibus ad se & alios æternum beatos obstricti erant, titulis, & sese ignavi perdidit.

diderunt, & quos curare debuerant. Intelligam proinde extrema illa maledicta, quibus mundi vanitatem, ac mores, respectusque hominum insectantur, qui magna ex parte ipsorum damnationi causam præbuerunt.

Affectus.

1. Ah, ecquis animi tantum habet, ut posse speret has immanium Tortorum sanas? 2. Quæ mentis laniena, æternum illas, instantes auribus suis, debere? 3. Quid injuriarum tandem erit illi intolerabile, qui, ut damnati eum spiritus æterni execrentur, aliquando commertus est? Mutemus tandem, ô anime mi, mutemus DEUM, quam malè hætenus sectati sumus vitæ formam, & ad tam formidabile præceptum ne quidem eminus sustineamus accedere. 5. Ut quid hætere me juvat in periculo illud adire denuo, execrandi memet, fure contra me & creaturas omnes, idque rabie quæ deinceps remittat nunquam. 6. Alia plorandam illorum cæcitatem, qui seriosum par est, hæc talia nunquam cogitant! aliam porem animi plùs quàm stupidum; nolite tam horrendâ calamitatum tyrannide, quæ licet, instrumentis eximere!

III. PUNCTUM.

Applicatio Odoratûs.

Consideranda.

Experiri me fingam odorem gravissimum, & pestilentem illam mephitim, quam ex infauſta hac abyſſo, tum damnatorum corpora, tum etiam tortor ignis, tum demum & maxime peccata, & abominanda infelicitum captivorum ſcelera exhalant. Si enim impij, cum etiamnum viverent, factorem turpiſſimum, latentis intus veluti peſtis argumentum quandoque à ſe, juſtâ DEI pœnâ emittunt, id quod non uni Sanctorum licuit experiri; quid illic futurum cenſes, ubi Ultor DEUS, quæcunque latuit, ſclerum turpiſſimorum colluviem, toti mundo modis omnibus manifeſtat, & ubi ſenſus omnes vindice pœna torquet, quòd, ut ſuis indulgerent voluptatibus, infinitam Creatoris ſui bonitatem non horruerint offendere.

Affectus.

1. Ah ſi jam abſque deliquij periculo patî nequeo, ſi quid tetrius quandoque olet, quid futurum me eſt, ſi in fæces illas præcipiter!
2. Jam quidem ſtudiò, quò poſſum, cauſſimò

mò celo, si quid perperam commisi: sed qui
 sustinebo tunc infames factores illos, quibus
 passim manifestum fiet, prodente DEO, quibus
 quid in animo latuit graveolentis mali.
 Valetè periculosa sensuum blanditiæ, quibus
 horror emitur tam intolerabilis. 4. Proci
 omnis amoris non castissimi delicia! pelles
 incautus contrahit, quisquis vos amat, tam
 nestam & abominabilem, quàm terribilis
 Ultoris DEI Manus.

IV. PUNCTUM.

Applicatio Gustûs,

Consideranda.

Gustabo, quâ licebit, acerbitatem lachrimarum, pœnitentiæ, mordentis identitatis conscientia, desperationis & furoris deum illius, quem in damnatorum mentibus excitat, quòd intelligant manifestè, se suorum suorum execrando dominatui, absque libertatis ullâ, æternum addictos fore. ex infelicibus mancipijs aliquod secum queritans, & experire rerum, quas dixi quàm felleam amaritudinem. Sic ergo
 git.

Ergo DEUM deinceps intueri licebit

quam : ergo devota æternis ignibus victima
hinc abibo nunquam : procul ab amabili illa
facie, quâ ut æternum recrearer, creata sum?
Sat misera, & plus quàm satis est, intelligo,
quanta bonorum abyssus sit Creator ille meus,
& quanta sit animi felicitas, ad hanc cominus
intuendam admitti, & hinc desiderium illud
inexplicabile, quò videre gestio, quem nun-
quam visurus sum, quamdiu longa durabit æ-
ternitas. Ah longam nimum malorum se-
riem! ah infelix spei nunquam revocabilis exi-
lium! ah materiem furorum meorum, quam
nulla consumet æternitas! ita fixum ergo,
ratumque est, ut jacturam, quam æternum pa-
tiar irreparabilem, non solam infelix patiar,
sed insuper aliâ, eâque infinitâ tormentorum
varietate, sine ulla quietis parte, æternum
cruciabor! ô te infaustam sævientis DEI vi-
tam! ô vitam mille diris detestabilem!
Quis me rerum, quæ sunt uspiam, omnium è
numero inutile stygis mancipium eliminat?
Neque si mille dehiscant Inferni, qui omnes
uno hiatu infelix hoc monstrum glutiant, sa-
tis profunda mihi abyssus erit, quæ in quietum
illud nihilum, unde malo sidere extracta sum,
me remittat denuo. Quòd si DEUM intueri,
DEO & creaturis paradus est, nunquid Infer-
ni

ni maximi instar, & supplicij mihi erit, non
quam videre DEUM, & intelligere tamen
quid boni sit, quod idcirco æternum perdidit.
Sed actum est, DEUS in rerum natura pro
nullus est, nisi quem tortorem ego sentio. De
Redemptore Humani Generis & Matre ejus
non jam ulla mentem subit cogitatio, quæ
horrore illam abominabili concutiat. At
na beatorum felicitas in ultricem mihi lan-
nam vertitur. Heu dolor intolerabilis!
ergo bonis prorsus omnibus exuta, his malis
rum, quæ patiar, portentis, æterna in hoc ca-
cere præda delitescam! Memoria non occu-
ret aliud, quàm calamitatum, in quas incidi
jacturarum, quas feci, & voluptatum, ob quæ
perij, vanissimarum luctuosæ imagines.
Intellectus manifestè intelliget nihil nisi trifidum
dolorum meorum catalogum, & quidquid
liquè ad tormenta mea accessum facit. Volu-
tas in furiali DEI, mei, & rerum omnium odio,
mutabili pertinacia obdurefcet, neque ulla
inceps per longissimam æternitatem am-
ullius dulcedine poterit recreari. Voraces
infernalis rogi flammæ, ut ut devorare me
gant, nunquam absument tamen. Partes
fausti hujus cadaveris mei omnes ita tor-
hic focus, ut, quæ minimum sentiet tor-

ti, plus tamen expertura sit dolorum, quam omnes fuerint deliciae, quas unquam sensi, dum maledictam illam vitam viverem, quae in hos ignes me demisit. Ita pascam ergo flammam has immortalis praeda tam immitis incendij! ita ardebo scilicet, ut stygijs sannionibus risum ego faciam, & meta sim, in quam pestilenti sua rabie grassentur, neque pro odij, quod in me feruntur, magnitudine, tanquam ultores contempti Numinis castigent! Neque videbo igitur aliud, neque audiam, neque palatō aliud, neque narius experiar, neque tangam demum aliud, quam unde novum tormentis meis auctarium accesserit. Neque DEUS erit aliquis, neque rerum ulla uspiam, quae condolere dignetur infelici monstro. Ah orbitatem tristissimam! Ecquid verò? ergo meta ego Divini odij aeterna, ad hoc nimirum infinitae illi Bonitati serviam, ut aeternum execretur me, & modis tam immitibus me castiget, dignam, quae diris omnibus devota vivat? o sortem detestabilem! o execrabile Peccatum! eccur in nihilum tuum non resorberis tandem exosum DEO, & toti, quae patet, orbi, abominabile portentum! Sic mutuis ergo morsibus in nos furemus rabidi, ut immortalibus odijs pax nulla unquam successura sit!

L

Ita

Ita ergo torrebit ignis hic, affliget DEUS, qui
 me odit, cruciabunt tortores isti, & quot pa-
 narum socij, tot augmenta erunt, me tandem
 ipse ultor, scelerum meorum carnifex torque-
 bo, neque ulla carnis impia tormento suo cre-
 rebit portio, nulla itidem facultas suo, idque
 sine quietis solatio, nulla spe voluptatis. Ah
 voluptatis! ah execrandum nomen! inces-
 sum somnias hæc solatia; actum, est de volupta-
 tibus, quæ tibi jucundæ accidant. Nihil ex-
 spectandum porrò dulcedinis. Et illæ, quibus
 hæc mihi supplicia merui, deliciae, ah quibus
 inanes erant, quàm fallaces, quàm verò levi-
 ræ jam in his ignibus offensi Numinis sunt vi-
 dices? At in tantillæ ergo voluptatulae vi-
 stam, ad æternos, inter tormenta tam immen-
 sia, gemitus justè damnata sim? ô crudeli-
 tatem! sed nunquid in rei gratiam inanissimam
 DEUM pro salute tua mortuum, favores ce-
 tus oblatos, promissam beatitudinem, inter-
 ta, quæ modò sentis, incendia decuit contem-
 nere? scelestum caput! ô malitiam! jam
 rò, qui in his me calamitates deturbavit,
 causæ potest prætere tam immiti sententiam
 Quid est, quod ulcisci me vetat hanc tyran-
 nidem, & tormentis tormenta rependere?
 de tandem habet, quòd tantus ille sit, sub-

tam gravi manu ululo? Unde habent, quod
tam beati sint, qui serviebant illi? Quin imò
hoc inquire, monstrum! quare serio servire
illi non statueris, cum tam paternè te invita-
ret; quare placere tibi illa passa sis, quæ de-
testari tantam Majestatem noveras: quare tot
oblatas tibi gratias ignava contempseris; qua-
re temet; contrà quàm clementissima ipsius
voluntas esset, in hanc Miseriarum omnium
abyssum ultro præcipitaveris? Stulta jam est,
quia sera nimium, infantiæ tuæ Pænitentia.
Pridem, ut modestiùs cum Creatore tuo age-
res, decebat; pridem oportebat Divini Sani-
guinis pretium contemptu sacrilego non pes-
sum dare, non obturare aurem Divini Spiritûs
monitis, non indulgere genio tuo, neglectâ,
quam toties tibi suaserat, Pænitentia; non per-
suadere tibi tam temere, evitabiles nullò ne-
gotiò crudeles illas, quæ te captivam attinent,
flammas esse. Serum est, quidquid jam resu-
piscis. Evanuerunt favores illi, neque ullus,
qui tibi salutaris deinceps esse possit, indulge-
bitur. Et quantos eheu, quàmquæ efficaces
mihî obtigisse memini, quibus ad suave virtu-
tis studium tantum non cogebat, stimulos?
quoties illa, quam nunc deploro, calamitatum
facies vivis mihî coloribus depicta est: quo-
ties

ties, ne me salutemque meam neglectam ve-
 lem, plus quàm paternè sum admonita: Et
 ego stulta rerum vanissimarum æstimatrix, co-
 co amore occupata, caduci alicujus honori-
 turpis voluptatix, pretij vix nomine suo dis-
 ni, & me, & quidquid salutarium intus mo-
 nitorum ad meliora me impulit, neglexi, &
 quod heu serò nimium deploro, æternum pe-
 didi! quò pravis rapiebar affectibus, cò-
 su plenissimo secuta sum, indulsi desideria
 meis, mihi, quidquid in contrarium jubet
 DEUS, tam pervicaci impudentia blandiens
 ut si neque paradisus esset, quem perdere, &
 que infernus, quem mereri possem. O ju-
 ram boni maximi maledictam! ô mali fis-
 stissimi detestabile meritum! Ad quid ver-
 questus mei, nisi ut torquendæ mentis in-
 menta sint? Ita enim statutum est; ure-
 ignis, neque remittet ardoris aliquid; con-
 det hic mentem vermis, neque pacis indu-
 bit aliquid; cruciabit hic locus, & hi pa-
 rum infelices socij, neque solatij admittent
 liquid. Ah æternitas! Quàm longa es æter-
 tas! ô furoris desperati inextinctam rabie
 ardere hic æternum, non exire hinc, quam
 DEUS esse DEUS perget. Ah moram fu-
 dabilem! Ah si pœnarum saltem terminus

set aliquis! si finis saltem ullus appareret! sed frustra est. Hic ardendum est, quamdiu longa durabit æternitas. Facile quondam erat, non intrare huc, sed postquam ingressa semel es, reditus ad superna nullus patet; hinc exigenda, quanta quanta imminebit, æternitas. Si miliones sæculorum totidem effluerint, quot arenulas tota, quæ patet, cæli, terram ambientis, machina complecti potest, nulla adhuc æternitatis exacta est portio, quin imò neque durare adhuc incepisti longam illam Annorum seriem, quam æternitas amplectitur. Et postquam mille miliones longissimorum, quæ finges, temporum exegeris, sedebis adhuc, uti modò sedes, his in ignibus, hos inter tortores tuos, hos inter supplicij socios, & tecum denique sedebis, ut sedeas æternùm. Ah quòd ista, cum adhuc essent salutaria, non cogitaveris!

Affectus.

1. Infelicem me, cum ejusmodi tormenta mihi mererer! 2. Quid agerem, ut in libertatem ex calamitoso hoc ergastulo me assererem, si ea illuc ingresso semel offerretur, quid verò potius non agerem? 3. Idipsum jam nunc, ô anime mi, & grates DEO optimo agamus infinitas, quòd paternâ manu suâ

L 5

ad

ad hanc usque horam clementissimè nos tenuerit, ne infelix in barathrum pridem rueremus.

4. Sed & in hoc deinceps toti sumus; ut prava Naturæ motus, quæ nos in exitium rapit, Dominatrix ratio compescat. Ita enim statueret est: Pati rebellis Natura debet, vel aliquamdiu dum hîc vivimus, vel exacto vitæ tempore, æternum. 5. Quidquid Affectibus tuis deinceps accidet contrarium, nolo id intolerabile tibi, aut etiam paulò duntaxat gravius esse. Quidquid acerbitatum hæc vita complectitur, cum illis comparata, quæ neque finem sunt habituræ, neque remittent aliquid à ferocitate, neque solatium aliquod admittent; & sic eo dulcescet, quidquid fellis instar videbatur inestabile.

V. PUNCTUM.

Applicatio Tactûs.

Consideranda.

Conabor Tactu mentis aliquo experiri flammæ infernalis vehementiam, usque adeo vacem, ut in animas etiam ipsas, & damnatos tortores spiritus saeviat. Admirabor verò eius prodigiosam ejusdem ignis indolem, cum modo admodum dissimili damnatos eorum membra, pro diversa peccandi, quam tot

runt, ratione torqueat; idque agat virtute tam insolita, ut, licet urat ferocissimè, nunquam tamen consumpturus sit, quos castigat: ita DEO nimirum vires miseris suggerente, & servante vitam, ut habeant, unde momentis singulis aeternum mori possint: neque ad aliud quiddam vires habent suas hæc supplicia, quam ut Vindici DEO, ad cruciandos hostes serviant: neque infelix miserorum caro ita ex tormentorum sævitie obstupescit, ut incapax aliquando fiat novos identidem dolores sentiendi, quos longissima & nunquam interrupta serie secum volvet.

Affectus.

1. Age verò, Anime mi, delibera, num habitare possis cum hoc igne devorante, & ardentibus sempiternis. 2. Quòd si malum est intolerabile, quis te furor eò pepulit, ut illa non vereris committere, quibus hæc incendia debentur. 3. Ah dementiam! ah mentis errorem plùs quàm furialem! adeo pronum esse & facilem, ad ea, quæ Divinæ Legi adversantur, absque ullo metu designanda! Nunquid cum induleris, contrà quàm velit DEVS, affectui tuo voluptatulam, vix momentaneam, aeternâ deinde cum rabie, contrà quàm incassum velis, severæ DEI vindicis vo-

luntati in tormentis atrocissimis ardebis victi-
 ma? 4. Et potest adhuc eò insanix devolvi
 quispiam, ut quæstuosum putet sceleris lucrum
 esse, æternum pænitere? 5. O dulces pæ-
 nas! amarus est omnis ille, qui carnem ul-
 piam afflixit rigor, si cum violentis damnato-
 rum ignibus peritè componitur! ô detestabilis
 delicias, quæ in sensus denique tam acerbos de-
 finicis.

Colloquium fiet cum Redemptore nostro
 Laudabo & extollam inexhaustam ejus Bonita-
 tem, quâ in mortem se ultro tradidit, ut DEUM
 peccatis nostris indignantem, conciliaret,
 ejusmodi nobis præsidia subministraret, quibus
 muniti, accedente Divina ejus gratia, inferi-
 tormenta possemus evadere. Conabor agno-
 cere, quâ liberalitate mihi peculiari quodam
 modo, & omnibus, quibus Legem suam volu-
 innotescere, gratiam suam identidem offerat
 tam inutili tamen sæpe eventu ingentis Bene-
 ficij, ut multi Divinis ejus veritatibus non
 quiescentes, inobedienciæ pænas in æternis
 suppliciis jam exsolvant; alij verò victi veri-
 tatis efficaciam, receperunt quidem, quam audi-
 runt Legem, sed cum vitam illi conformem
 negligerent, se suamque idcirco salutem
 runt perditum. Ego utrorumque pertinaciter

vecordiam in conspectu Redemptoris mei detestabor, & infinitas Bonitati ejus agam gratias, quæ clementissimè impedivit, ne simili pertinacia mihi quoque, uti merebat, cor obdurefceret; quin amicissimè non invitare tantum voluit, sed auxiliatrice quoque manu sua fovere, virésque ad Salutis meæ studium sufficere. *Pater Noster.*

Compendium Meditationis

De Inferno.

Oratio præparatoria.

I. PRÆLUDIUM. Ponere ob oculos fornacem quamdam ignitam, plenam diabolis & hominibus, qui illic torquentur.

II. PRÆLUDIUM. Petere gratiam, intelligendi penitissimè pœnarum, quas sustinent damnati, horrendam gravitatem; ut, si quando Divini Amoris obliviscerer, timor saltem supplicij à gravibus offensis me absterret.

I. PUNCTUM. Videbo vastissimum incendium infernalis Rogi, animas damnatorum, corporibus suis penitus ignitis inclusas, tortores item diabolos, illaque supplicia, quibus ipsi in se mutuò damnati sæviunt.

II. PUNCTUM. Audiam lamenta, clamores, rugitus, questus, blasphemias, diras, quibus

bus serò se devovent infelices, uti & illa, que
vel carnifex cuique conscientia, vel pœnarum
socij exprobrant.

III. PUNCTUM. Olfaciam carceris reterri-
mi fatorem, ortum tum ex igne, tum ex co-
poribus, tum demum ex abominandis rectorum
sceleribus.

IV. PUNCTUM. Gustu quodam mentis ex-
periar amarissimam furoris desperati acerbita-
tem, quem Gloriæ æternæ iactura, tormenta-
rum intolerabilis atrocitas, Divinæ Gratiæ
stultissimus contemptus, rei, in cuius gratiam
perditum se iverunt, vilitas, & miseriarum
niquæ suarum, nunquam finienda Æternitatis
ipsis excitat.

V. PUNCTUM. Tactu mentis percipiam
flammarum vehementiam, quarum prodigi-
sus ardor & in ipsos furit spiritus, & corpore
tamen nunquam consumit.

Colloquium dirigitur ad Redemptorem
strum, laudando Divinam ejus Bonitatem, que
utitur erga omnes, quibus Legem suam in-
fit promulgari, atque unâ modum tam mu-
plicem indicari, evadendi hæc supplicia: tu-
agam grates infinitas, quòd adhuc non per-
ferit in hæc tormenta me deturbari.